

11. tanulmány

HÍVÓ CSALÁDOK

Június 8., szombat délután

Mindenki szembesülni fog nehézségekkel... Ha Jézusra nézel, ha úgy hiszel benne, mint személyes Megváltódban, Ő minden bajon átvisz, és ezeket türelemmel viseled majd, és erősebb leszel, hogy kiállj a következő próbát, a következő problémát is.

Csakis a korlátolt látásunk akadályoz meg abban, hogy észrevegyük Isten szeretetteljes kedvességét a fenyegetésben, aminek aláveti az egyházat, valamint a tőle jövő nagyszerű áldásokban. A nyomorúság és zavarodottság idején az Úr mindig biztos menedék a népe számára. Védelme árnyékában biztonságosan az útján maradhatnak. Az őket megtisztító szenvedésben az evangélium ereje lesz a vigaszuk. Örök Szavában van a várunk. – *Our High Calling*, 317. o.

Isten azt kívánja, hogy gyermekei emlékezzenek arra: ha Őt szeretnék megdicsőíteni, szeretniük kell azokat, akiknek a legnagyobb szükségük van rá. Senkit sem szabad elhanyagolnunk, akivel kapcsolatba kerülünk. Ne viselkedjünk önzően az embertársainkkal tekintetünk, szavaink vagy cselekedeteink által, mindegy, milyen pozícióban vannak, legyenek akár gazdagok, akár szegények. Ha csak kevesekhez szólnunk kedvesen, míg másokkal hidegen és közönyösen bánunk, az nem szeretet, hanem önzés; ezért semmiképpen nem szolgál mások áldására, sem Isten dicsőségére. Ne korlátozzuk szeretetünket csupán egy-két személyre!

Akik összegyűjtik Krisztus igazságának fénysugarait, de nem akarják mások életére árasztani, csakhamar elveszítik a mennyei kegyelem ragyogó fényét, amelyet önző módon visszatartottak, hogy csak

kevesekre sugározzák. Ne engedjük meg magunknak, hogy semmit se adjunk azoknak, akiknek a legnagyobb szükségük van a segítségre. Ne korlátozzuk szeretetünket csupán egy-két kiválasztottra! Törjük el az alabástromszelencét, hogy jó illata betöltse a házat! – *Az én életem ma*, 80. o.

Az otthoni misszió távolabb ér a családtagokon. A keresztények otthona szemléltető példa legyen, hogy az élet igazi elveinek nagyszerűségét mutassa be... Egy igazi otthon befolyása messze nagyobb hatással van a szívekre és életekre, mint bármilyen igehirdetés. Amikor egy fiatal kirepül, tovább tudja adni a megtanult leckéket...

Minden keresztény otthonból szent fénynek kellene ragyognia. A szeretet gyakorlati tettekben mutatkozzon meg. Minden otthoni kapcsolatban ki kellene áramlania, a figyelmes kedvességben és a gyengéd, önzetlen előzékenységben megmutatkozva. Néhol ez teljesül is: ahol Istent dicsérik, és a valódi szeretet uralkodik. Ezekből az otthonokból a reggeli és esti imádság édes tömjénfüstként emelkedik fel Istenhez, és irgalma, áldásai hajnali harmatként leereszkesznek a könyörgőkre... Mindenki láthatja, hogy ez munka közben befolyásolja a családot, ami hatással van a gyerekekre, és Ábrahám Ura velük van. Ha a hívők otthonának megfelelő vallásos formája lenne, akkor hatalmas jó befolyást árasztanának maguk körül. Ők valóban a „világ világosságai” volnának. – *The Faith I Live By*, 278. o.

Június 9., vasárnap – Ragaszkodjunk a jó dolgokhoz!

Krisztus nem ismer el semmilyen faji, nemzeti vagy rangbeli különbséget, ami a feltétele volna annak, hogy valaki országának tagjává válhasson. A királyságába felvétel nem a gazdagság vagy a nagyszerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik Lélektől születtek. Jézus a lelki sajátosságokat tartja szem előtt. Az Ő országa nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részesei, akik „megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban”. Ezt Isten kegyelme tette lehetővé számukra. Krisztus nem gondolja, hogy

gyermekai alkalmasak volnának országára, ezért alkalmassá teszi őket isteni hatalmával. Lelki életre támasztja fel azokat, akik eddig holtak voltak a bűnben és a törvénszegésben. Az Úrtól szent célokra kapott képességeik finomodnak, megtisztulnak, és nemessé válnak. A Megváltó vezetésével az isteni hasonlatosság szerint formálják a jellemüket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 52. o.

Milyen óvatosan dolgozott az Úr a nem zsidókkal szembeni előítélet legyőzésén, ami szilárdan berögzült Péter fejében a zsidó oktatás folytán. A leereszkedő lepedő és annak tartalma látomásával próbálta megfosztani az apostol értelmét ettől az elfogultságtól, és megtanítani neki azt a fontos igazságot, hogy a zsidók és a nem zsidók egyformán értékesek Isten előtt, hogy Krisztus által a pogányok az evangélium áldásainak és kiváltságainak részesei lehetnek...

Mikor aztán a júdeai testvérek meghallották, hogy Péter bement egy nem zsidó házába, és prédikált az ott összegyűlteknél, meglepődtek és megsértődtek. Attól féltek, hogy ez az irány, ami nekik merésznek tűnt, szembemenne a saját tanításaikkal...

Péter feltárta előttük az egész ügyet... Meggyőződtek arról, hogy útja Isten tervének azonnali beteljesedése, és előítéleteik, előkelőségük teljesen ellentétes az evangélium lelkületével, így dicsőítették a Mindenhatót: „Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten, hogy megtérjenek és éljenek!” – *Conflict and Courage*, 335. o.

Habár Jézus Krisztus halálával leomlott a pogányok és zsidók közötti válaszfal, és a pogányokat az evangélium teljes kiváltságaiba beiktatta, de sok hívő zsidó szemérről még nem hullt le a fátyol, úgyhogy nem tudták világosan felismerni annak célját, amit Isten Fia eltörölt. Így a munkát most nagy eréllyel kellett a pogányok között végezni, ami az egyház megerősödését eredményezte a lelkek nagy betakarításával.

Az apostolok különleges feladata volt, hogy leleplezzék a gyanakvást, az előítéletet és a féltékenységet. A zsidók bezárkózásától való eltérés természetes következménye lett volna, hogy tantételüket és nézetü-

ket eretnokség vádjával illetik, és az evangélium szolgáinak hitelességét sok hívő zsidó kétségbe vonja. – *A megváltás története*, 303–304. o.

Június 10., hétfő – A kultúra hatása a családra

Ábrahám kérdés nélkül elfogadta a fiúra vonatkozó ígéretet, de nem várt Istenre, hogy teljesítse szavát saját elgondolása szerinti időben és módon. A megígért fiú azért késett, hogy próbára tegye Isten hatalmába vetett hitét, de a pátriárka nem állta ki a próbát. Sára lehetetlennek tartotta, hogy idős korában gyermeke szülessen, ezért azt javasolta – ami által Isten szándéka is teljesedhet –, hogy Ábrahám vegye el második feleségként egyik szolgálóját. A többnejűség annyira elterjedt, hogy már nem tekintették bűnnek, de akkor is Isten törvényének áthágását jelentette, és végzetes hatással volt a családi viszony szentségére és békéjére. Ábrahám Hágárral kötött házassága nemcsak saját családjára hozott bajt, hanem a jövő nemzedékeire is. – *Patriárkák és próféták*, 145. o.

Jákób fiaira bizonyos mértékben befolyással volt a bálványimádás. Isten nem torolta meg Jákób fiainak kegyetlen, bosszúszomjas viselkedését a sikhemiekkal szemben. Apjuk nem ismerte a szándékukat, míg végre nem hajtották irtózatot tettüket. Megfeddte a fiait, és elmondta nekik, hogy bajba keverték őt, mivel majd megvetett lesz a föld lakosai között. És a rossz tettük folytán a körülöttük levő népek azzal fejezhetik ki a felháborodásukat, hogy megsemmisítik őt és a házat. Gyötrelmében Jákób ismét az Úrhoz kiáltott...

A pátriárka megalázta magát, és a családjától is elvárta, hogy alázák meg magukat, és vegyék le az ékszereiket, hogy jóvá tehesse azzal a bűneiket, hogy áldozatot visz az Úrnak, aki talán megkönyörül rajtuk, és nem hagyja, hogy meggyilkolja őket a többi nemzet. Az Örökkevaló elfogadta Jákób erőfeszítéseit, és elfordította a bajt a családjáról; majd megjelent előtte, és megáldotta őt, megújította a neki adott ígéretet, mert látta Jákób rettegését. – *Spiritual Gifts*, 136–137. o.

Ezsdrásnak és társainak az Úr művébe alattomosan belopódzó és annak legérzékenyebb pontját érintő bűnök miatti bánkódása bűnbánatot ébresztett. Sok bűnöst nagyon mélyen érintett ez. „A nép igen keservesen sírt.” (Ezsd 10:1) Korlátozott mértékben felismerték a bűn utálatos voltát és szörnyűségét, ahogy Isten tekint erre. Meglátták, milyen szent a Sínai-hegynél elhangzott törvény. Bűneikre gondolva sokan reszkettek.

A jelenlevők közül Sekánia... azt javasolta, hogy mindazok, akik vétkeztek, kötelezzék el magukat Istennek, hogy elhagyják a bűnüket, és elítélik őket „a törvény szerint...”

Csodálatos reformáció kezdete volt ez. Ezsdrás és társai végtelen türelemmel és tapintattal, minden érintett személy jogait és érdekeit körültekintően mérlegelve próbálták Izrael bűnbánóit a helyes útra vezetni. Ezsdrás mindenekelőtt a törvény tanítója volt. Miközben minden egyes esetet személyesen is megvizsgált, igyekezett a népet meggyőzni e törvény szentségéről és az engedelmesség áldásairól. – *Próféták és királyok*, 622. o.

Június 11., kedd – A család fenntartása a változó időkben

Az ellenség cselszövését azonban megghiúsította az emberek fölött uralkodó hatalom. A mennyei gondviselés folytán a magasságos Istent féltő zsidó Eszter lett a Médó-Perzsa Birodalom királynéja. Márdokeus közeli rokona volt Eszternek. Szorult helyzetükben elhatározták, hogy Xerxészhez fordulnak népük érdekében. Eszternek kellett közbenjáróként a király elé merészkednie. „Ki tudja – mondta Márdokeus –, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?”

A megoldásra váró válság gyors és megfontolt cselekvést igényelt Esztertől. Mind ő, mind Márdokeus tudta, ha Isten nem tesz valami rendkívüli dolgot az érdekükben, saját erőfeszítéseik hiábavalóak. Eszter időt szánt a közösségre Istennel, az ereje forrásával. „Menj – utasította Márdokeust –, és gyűjts össze minden zsidót, aki csak Súsánban található, és böjtöljetek értem! Ne egyetek, és ne igyatok három

napig se éjjel, se nappal! Én is ugyanígy böjtölök szolgálóimmal, aztán bemegyek a királyhoz a törvény ellenére is. Ha elveszek, hát vesszek el!” – *Próféták és királyok*, 601. o.

Dániel és három társa is azok között volt, akik megőrizték Isten iránti hűségüket. Különösen szép példát mutattak arra, mivé válhat az ember, aki szövetségre lép a bölcsesség és hatalom Istenével. Ezeket a királyi ágból származó ifjakat viszonylag egyszerű zsidó otthonukból a legfényesebb városba és a világ legnagyobb királyának udvarába vitték. Nabukodonozor azt mondta „udvarmesterének, Aspenaznak, hogy válasszon ki Izrael fiai közül királyi vérből való vagy nemesi származású ifjakat, akiknek semmiféle fogyatékoságuk nincs, hanem szépek, fogékonyak minden bölcsességre, műveltek, járatosak a tudományban, és így alkalmasak arra, hogy majd a királyi palotában” szolgáljanak neki. – *Próféták és királyok*, 480. o.

Szüleik szigorú mértékletességre nevelték Dánielt és társait. Megtanulták: Isten számonkéri tőlük a képességeiket, és ezért nem csorbíthatják, nem gyengíthetik erejüket. Ez a nevelés őrizte meg Dánielt és társait Babilon királyi udvarának romboló befolyása között is. Erős volt az őket körülvevő kísértés az erkölcstelen és fényűző királyi udvarban, de ők romlatlanok maradtak. Semmilyen hatalom és semmilyen befolyás nem tudta eltéríteni őket azoktól az elvektől, amiket már fiatalon megtanultak Isten ígéből és műveiből...

Isten jóváhagyása drágább volt Dánielnek, mint a legnagyobb földi hatalmasság kegye – drágább, mint saját élete. Elhatározta, hogy szilárdan megáll becsületesen, történéjk bármi. „Elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni.” És három társa is vele tartott. – *Próféták és királyok*, 482–483. o.

Június 12., szerda – Törekvés az első generációs hitre

Míg a Józsué által oktatott nemzedék ki nem halt, kevésbé terjedt el a bálványimádás, de a szülők már előkészítették gyermekeik hiteha-

gyásának útját. Gonosz magvetés volt az Úr korlátozásainak megvetése azok részéről, akik Kánaánt birtokba vették, melynek következménye keserű gyümölcsöt hozott sok nemzedék számára. A héberek egyszerű szokásai testi egészséget biztosítottak számukra, de a pogányokkal való kapcsolat az étvágy és a szenvedély élvezetéhez vezetett, amely fokozatosan csökkentette a testi erőt, és gyengítette szellemi, erkölcsi erejüket. Bűneik elválasztották Izraelt Istentől: erejét visszavonta tőlük, és már nem tudtak ellenállni az ellenségeiknek. Így azoknak a nemzeteknek lettek alattvalói, akiket Isten segítségével kiűzhettek volna. – *Pátriárkák és próféták*, 544–545. o.

Az Isten beszédét befogadó szív nem olyan, mint a vizét elpárologtató tavacska vagy mint a repedezett víztároló, amely elveszti kincsét; hanem mint a kiapadhatatlan források táplálta hegyi patak, amelynek friss, habzó vize szikláról sziklára csörgedezik, és felüdíti a fáradt, szomjas vagy teher alatt roskadozó embert. Olyan, mint az állandóan áramló folyó, mely útközben egyre mélyül és szélesedik, míg életadó vize kiárad az egész földre. Az útján csobogva haladó patak hátrahagyja ajándékait: a zöldellő természetet és a termékenységet. Partjain üdébb a fű, dúsabb a fa lombja, és több virág nyílik. Amikor a föld csupaszra és barnára ég a nyári nap perzselő hevétől, üde sáv jelzi a folyó útját.

Így van ez Isten hűséges gyermekeivel is. Krisztus vallása éltető, mindent átható elvekben, élő, tevékeny lelkeségben mutatkozik meg. Ha a szív nyitott az igazság és szeretet mennyei befolyása előtt, ezek az elvek úgy áradnak, mint patakok a kietlenben: gyümölcsöt teremnek a sivárság és terméketlenség helyén. – *Próféták és királyok*, 233–234. o.

Ha Isten gyermeke vagy, természetének is részesévé leszel, és nem tehetsz mást, mint hogy hozzá hasonlíts. Minden gyermek az apja élete által él. Ha Isten gyermeke vagy, ha az Ő Lelkétől születted meg, te is az Úr élete által élsz. Krisztusban „lakik az istenség egész teljessége testedben” (Kol 2:9). „Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben” (2Kor 4:11). Ez az élet ugyanazt a jellemet, ugyanazokat a cselekedete-

ket fogja létrehozni, amelyeket Krisztusban teremtett. Ezáltal Isten törvényével összhangba kerülsz, hiszen „az Úr törvénye tökéletes, felüldíti a lelket” (Zsolt 19:8). Szeretet által „a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Rm 8:4). – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 77–78. o.

Június 13., csütörtök – XXI. századi futók

Az egész világ egy hatalmas misszióterület, és bátorítson az a gondolat bennünket – akik az evangéliumi üzenetet már régóta ismerjük –, hogy az egykor még nehezen megközelíthető területek elérése már nem ütközik semmiféle nehézségbe. Azok az országok, melyek eddig elzárkóztak, most nyitva állnak, és könyörögnek Isten igéjének magyarázatáért. Királyok és uralkodók nyitják meg sokáig zárva tartott kapuikat, és behívják a kereszt hírnökeit. Az aratás valóban hatalmas. Egyedül az örökkévalóság nyilvánítja majd ki a most bölcsen felhasznált alkalmak eredményeit. A Gondviselés megy előttünk, és a végtelen Erő együtt munkálkodik az emberi erőfeszítéssel. Valóban vaknak kell lenni a szemnek, ha nem látja meg az Úr működését, és süketnek a fülnek, ha nem hallja az igazi Pásztor kiáltását juhaihoz.

Krisztus vágyódik befolyását érvényesíteni minden ember értelmén, hogy mindenkire rávéssé képét és jellemét. Már földi tartózkodása alatt éhezett a részvételre és együttműködésre, hogy országa kiterjedhessen, és magába foglalja az egész világot. Ez a föld Krisztus megvásárolt tulajdona, és szeretné azt szabad, tiszta és szent emberekkel benépesíteni. „Aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzal nem törődve – vállalta a keresztet.” (angolban: „Aki az előtte levő öröm miatt...”; Zsid 12:2)... A pogányokat örökségül kapja, és tulajdona lesz a világ legtávolabbi része is. Jézus a „lelki gyötrelmeitől megszabadulva elégedetten szemléli majd őket” (Ésa 53:11). – *Az evangélium szolgálói*, 27–28. o.

Amikor Pál apostol elkezdte szolgálatát Korinthusban, a népes, gazdag, gonosz, a pogányság kimondhatatlan bűneivel szennyezett városban, ezt mondta: „Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek

másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről.” (1Kor 2:2)...

Most, Krisztus idejéhez hasonlóan, Isten országának műve nem azokon nyugszik, akik földi vezetők vagy emberi törvények által támogatott elismerést sürgetnek, hanem azokon, akik az Ő nevében jelentik ki a népnek azokat a lelki igazságokat, melyek elfogadóikat Pál tapasztalatához vezetik: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2:20) Ekkor Pálhoz hasonlóan az emberek javáért fognak munkálkodni. Ő mondta: „Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg Istennel!” (2Kor 5:20) – *Jézus élete*, 510. o.

Ha többet gondolnánk és beszélnénk Jézusról, mint magunkról, sokkal többet kellene a jelenlétében lennünk. Ha engedelmeskedünk neki, betölt minket a béke, hit és bátorság; olyan győztes tapasztalatunknak kell lennie, hogy amikor egy találkozóra megyünk, fölfrissülnek az Istenről tett tiszta, erős tapasztalatunktól. Mikor elismerik, hogy dicséret illeti kegyelme dicsőségét, ami a Jézuséhoz hasonló életet támogatja: ellenállhatatlan ereje van ennek, és a megváltásukat munkálja. – *Lift Him Up*, 249. o.

Június 14., péntek – További tanulmányozásra

- *Próféták és királyok*, „Babilon királyi udvarában” c. fejezet, 479–490. o.
- *Jézushoz vezető út*, „Öröm az Úrban” c. fejezet, 115–126. o.